

Farní dovolená

Chocerady Sázava

2023

Letošní společnou dovolenou s lidmi z našich farností jsme strávili v Posázaví a okolí. Z půjčovny jsme si vzali dva mikrobuse – každý pro 8 lidí. Ubytování jsme byli u řeky v Choceradech od 20. do 26.8.23

První den jsme se vydali na obhlídku okolí. Vyfotili jsme se u kostela (viz obálka brožurky a – alespoň někteří vyrazili 5 km podél řeky Sázavy do vyhlášené restaurace Na Marjánce. I dobré jídlo patří k rekreaci – tedy přesně přeloženo k znovustvoření (obnově) lidských sil. K tomu přispělo

i pěkné počasí a dobrá parta. Řeka (Sázava) kolem, které jsme šli, má i myšlenku k úvaze. Plynoucí voda je symbolem času. Ten také neustále proudí. Je však

třeba se také zastavit, abychom si ho také užili. Takovou zastávkou v čase je dovolená a na ní každá chvílka v níž se zastavíme k obdivu toho co je kolem nás. I v běžném životě je třeba se zastavit, ocenit to čeho už jsme dosáhli, uvědomit si to pěkné, poděkovat za to a vytyčit si další cíle, za nimiž se vydáme.

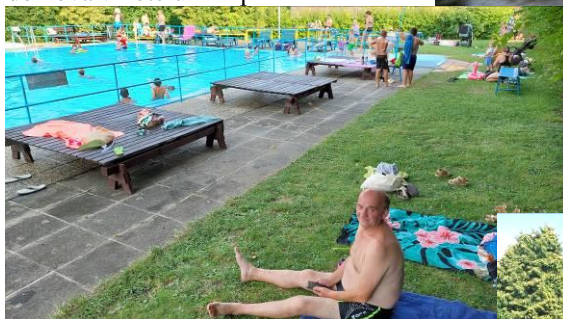

Než se člověk někam vydá, potřebuje občerstvení, které mu dá voda. Ta zároveň slouží jako prostředek očisty. U jezů jednoho z přítoků řeky Sázavy jsme si alespoň namočili nohy a v poměrně horkém ovzduší se trochu ochladili. Také proudy řeky Boží lásky na nás mohou podobně zapůsobit, pokud se v modlitbě během dne zastavíme a do Boží lásky se ponoříme

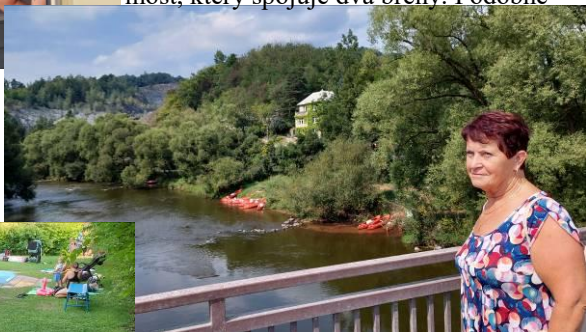
spojující mosty je třeba stavět i mezi lidmi a jednotlivými skupinami. Pak nasedáme do „Posázavského pacifiku“ a vracíme se do našeho přechodného domova v hotelu k odpočinku.

anglický básník Alan Watts: „Věřit znamená oddat se vodě. Když plavete, nedržíte se vody, protože kdybyste se jí drželi, utopili byste se. Místo toho se pustíte a plavete.“ Tak je to i v moři světa a v Bohu, v němž žijeme, pohybuje se a jsme.

Po příjemném ochlazení se vydáváme na blízkou vlakovou zastávku. Přecházíme most, který spojuje dva břehy. Podobné

Ale ani pak nezůstáváme na místě. Zanedlouho vyjždíme k vodě – do městského bazénu v Benešově. O vodě napsal

V úterý 22.8. byl cílem naší dopolední cesty zámek Konopiště. Nahoru k němu nás z parkoviště zavezl vláček. Na obrázku vlevo je jediné dítě, které letos s námi, či

přesněji se svou babičkou, jelo. Vpravo je u zámku s farní hospodyní na fotce pan Horn, kterého mám na starosti jako jeho opatrovník. Je hezké, že byl ostatními účastníky dovolené hezky přijat.

Zámek Konopiště patří k nejkrásnějším zámkům naší vlasti.

Původně to byl hrad, který založil asi pražský biskup Tobiáš z Benešova koncem 13. století. Pak zde vládli Šternberkové, potom protestantská rytířská rodina Hodějovských a po Bílé hoře různé šlechtické rody

V roce 1887 zámek - získal pozdější následník trůnu František Ferdinand d'Este, což byl synovec císaře Františka Josefa I. (jiní kandidáti na trůn zemřeli). Z výkladu jsme se doz-

věděli, že měl reformní plán na federalizaci říše. Ten překazil Sarajevský atentát r.1914.

Naše putování po hradech a zámcích nás tedy vzdělává o historii. Z ní se můžeme mnohému naučit. Osud posledně zmíněného nám připomíná, jak nejisté mohou být naše plány do budoucna a že je třeba být připra-

na všechno – tedy i na nenadálý odchod. Ale o dobro je třeba se snažit stále, byť se vždy nepodaří to, co plánujeme.

Krásy staveb a parků nás také vybízejí, abychom s starali o své zahrádky, domy, byty a kostely, aby byly krásné a každého, kdo do nich vejde potěšili. Máme-li zahrádku – neužijeme ji sami pro sebe, ale pozvěme k posezení na ní také lidi v našem okolí, zvl.z farnosti.

Odpoledne mnozí z nás využili blízkost přehrady Slapy. Byla postavena v rámci tzv. Vltavské kaskády v letech 1949-1955. Je využívána jako ochrana před povodněmi a také k výrobě elektrické energie.

A samozřejmě také ke koupání. Rozlehlá vodní hladina (12 tis. m²) je dlouhá 43 km a poskytuje ve výhledu hezký zážitek zvl. při koupání. Maximální hloubka je zde 58m. Nahromaděná voda je zásobárnou velké energie. Takovou přehradou a zásobárnou

duchovní energie mohou být exercicie - duchovní cvičení a různé kurzy víry, či duchovní obnovy. Je možné si je najít na internetu – buď v vyhledávači google.cz nebo i na našich farních int. stránkách.

Voda u které jsme strávili pěkné chvíle poskytuje také inspiraci pro zamyšlení. Vyhledal jsem několik citátů o vodě:

„Zkalená voda se vyčistí, je-li v klidu.“ — Lao-c' čínský filozof -604

„Nejmocnější vodou na světě jsou ženské slzy.“

John Morley britský politik a spisovatel 1838–1923

„Vodu neoceníme, dokud nám nevyschne a tak je to se vším“ Benjamin Franklin *1706

než síla.“ Hermann Hesse, (1877–1962) Voda s plachetnicí také připomíná moře světa, po níž se plaví loďka církve hnaná větrem Ducha Svatého. I zde si uvědomujeme, že jsme na jedné lodi.

„Sebemenší kapka vody, která se spojí s oceánem, nikdy nevysychá.“ Indické přísloví „Měkké je mocnější než tvrdé. Voda je mocnější než skála. Lásky je mocnější

Třetí den naší společné dovolené jsme zamířili do Sázavského kláštera. Ten byl založen r.1032 tehdy ještě poustevníkem Prokopem a českým knížetem Oldřichem spolu s biskupem Šebířem.

Poustevnická komunita zde byla zřejmě již od r. 1007. Prokop byl původně světským, ženatým knězem, měl i syna – Jimrama. Rozhodl se vstoupit do benediktinského kláštera na Břevnově a později odchází jako poustevník do sázavských lesů. Zde spolu se svým synem a synovcem vytváří komunitu řídicí se benediktýnským pravidlem „Modli se svým“ a zúrodní krajinu. Prokop zde slaví slovanskou i římskou liturgii. Známa je legenda o tom

jak Prokop spoutal ďábla a využil ho k orbě. Naznačuje se tak

že když ovládneme své špatné vlastnosti získáme tak energii pro konání dobra. Po každém z nás by měla zůstat hluboká brázdá ve světě, která po osazení vydá dobrý užitek.

Naši prohlídku kláštera jsme začali v kostele a zakončili v kryptě, kde jsou uloženy ostatky sv. Prokopa. V 11. stol. byl klášter ohniskem slovanské liturgie, ale již r. 1096 byli mniši vyhnáni a klášter byl předán pod správu Břevnovského kláštera. Liturgie se pak sloužila již jen latinsky. Od 14. stol. se

nebeskou klenbu, slavíme bohoslužbu. Místní farář Radim Cigánek nám půjčuje stůl i knihy i text svatoprokopské písně, kterou jsme si

svá letní sídla mnozí slavní – např. Karel Gott. Je tu i budova, která se objevila ve filmu Anděl na dovolené – viz obrázek výše. To byla ona zotavovna. Dnes je zde hotel.

My jsme se zde příjemně vykoukali a odpočinuli si na sluníčku, či ve stínu. Odpočinek je důležitou součástí života a kdo na něj nedbá, brzy to pocítí na svém zdraví. I v Božím řádu je zakotven den odpočinku – neděle. Je na místě otázka – zda ji opravdu prožíváme jako den, kdy načerpáváme nové síly.

se staví nový kostel i klášter v gotickém stylu, ale zvl. pro husitskou revoluci zůstává nedokončen – viz gotické sloupky bez zastřešené chrámové lodi. Rozestavěný presbytář je přebudován v barokním stylu na samostatný kostel. U sloupů jakoby podepírajících

se radostí zappívali. I nedokončené prostory mají svou krásu. Jsou znamením, že v tomto světě je vše nedokončené, částečné. Plnost a dokonalost všeho najdeme až u Pána.

Příklad sv. Prokopa nás může inspirovat k hledání pokoje v přírodě i k vytváření společenství. A i ve našich společenstvích bychom se měli nejen společně modlit, ale také pracovat – společně něco vytvářet.

Naším dalším cílem byl nedaleký rybník v Jevanech. U tohoto rybníka mají či měli

Ve čtvrtek po snídani, kterou někteří z nás měli před hotelem pod stanovým přístřeškem jsme se vydali na hrad Český Šternberk.

Tedy přesněji řečeno – jedna parta. Druhá totiž zůstala na zámku Jemniště. Hrad Český Šternberk je totiž přístupný až po překonání určitého výškového rozdílu, ale jak se ukázalo, nebylo to tak zlé. Hrad vypadá skutečně nepřístupně a nedobytně.

Byl založen r. 1241 Zdeslavem z Divišova. Rod měl ve znaku hvězdu a ta se německy řekne *Stern*, hora zas *Berg*. Odtud tedy název hradu *Šternberk*. Po únorovém převratu byl hrad poslednímu majiteli Jiřímu Šternberkovi znárodněn, ale jemu se podařilo se zde stát kastelánem a tak prováděl a pečoval o svůj vlastní hrad.

My jsme zde na hradním nádvoří při čekání na prohlídku poseděli a osvěžili se zmrzlinou *foto vpravo*. Každý hrad poskytoval ochranu nejen svým obyvatelům, ale i svému okolí. I my se zde cítíme v bezpečí. Ale člověk nikdy neví co se může stát. Bezpečnější ochranou je nám Bůh, pokud my jsme v NĚm a On v nás.

Písmo svaté o Bohu často hovoří jako o pevnosti, pevném hradu: **[Ž 46,8](#) Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný...[Ž 59,10](#) Moje sílo, budu se tě držet! Bůh je přece hrad můj**

nedobytný. Kéž hledáme v NĚm svou ochranu. A kéž si uvědomíme, že také naše společenství může být podobnou ochranou, pokud ho také sami budujeme svými vztahy.

Po prohlídce hradu se naše parta jede někam naobědvat. V podhradí je to na nás trochu drahé a tak se zastavujeme v nedalekém městyse Divišov. Zde si dá každý chutný oběd dle svého výběru. Připijíme si také na zdraví Fandy Labaše, který slaví své narozeniny.

Pak se vydáváme na zámek Jemniště, kde zůstala druhá parta. Tento zámek byl postaven roku 1725 a byl zamýšlen jako letní sídlo hraběte Františka A. Trauttmansdorffa. Když zámek r. 1754 vyhořel, byl téměř zcela přebudován. Uchvacuje nás krása parku, v jehož jedné

části nalézáme také zvířátka.

Osud zámku (jeho vyhoření) nás může inspirovat: i když se nám věci nedaří, i když o mnohé přijdeme, vždy je tu možnost začít znovu. Také nám se může stát, že vyhoříme a nemáme už energii pokračovat. Nic není ztraceno, s Boží pomocí, i s pomocí druhých lze všechno zvládnout.

Letní sídlo, kterým byl tento zámek, má v sobě také výzvu pro nás: je třeba občas změnit místo svého pobytu. Nebýt stále uzavřen doma, vyjet si na dovolenou, na delší návštěvu. Pestrost života člověku dává novou energii. Procházka krásným prostředím – zvl. parkem potěší. Nešidíme se o krásné zážitky, když nikam nechodíme nikam nejedeme a o svět se nezajímáme?

Navečer se scházíme u stolu, společně zpíváme, povídáme, něco málo pojídáme, popijíme a také hrajeme hru. Je o náboženských a biblických znalostech. Nejde však o vyhrávání, či prohrávání, ale o získávání nových zajímavých informací o víře a bibli zábavným způsobem. Při rozhovorech se také dozvídáme více jeden o druhém. Za námi klidně protéká řeka Sázava. Má v názvu slovo sázet. Kéž i nám proud Ducha Svatého přinese sazenici něčeho nového pro náš život.

V pátek se nejprve setkáváme u „našeho“ stolu před hotelem, abychom zde konali hostinu duchovní – při níž přijímáme lásku Boží ve slově Písma a v Těle a Krvi Kristově, jimiž se stane chléb a víno. Zpíváme, modlíme se a nasloucháme Pánu u vody, podobně jako v Palestině Ježíš často

promlouvám u vody Genezaretského jezera. Voda je znamením života a zvláště proudící voda navozuje představu života, který plyne v čase a vyústí do oceánu, kterým je Bůh.

Abychom se ve vodě neutopili, je třeba mít stále v plicích dostatek vzduchu. Podobně musíme mít v duši dostatek Ducha Svátého. Ten nás drží, abychom se neponořili do hlubin chaosu. Mše svatá je důležitým místem čerpání, stejně jako společenství, modlitba a četba Písma.

Po mši sv. odjíždíme do Průhonic, do parku, který je zapsán v Seznamu světového kulturního dědictví Unesco

I zde vnímáme prostřený stůl přírody jako duchovní hostinu, kterou nám připravil Pán. Obdivujeme krásné stromy i rostliny.

Park vznikl jako zámecký park u Průhonickeho zámku. O jeho

založení se zasloužil hrabě Arnošt Emanuel Silva-Tarouca v r. 1885 v malebném a členitém údolí potoka Botiče a jeho přítoků. Rozkládá se na ploše 250 ha a je zde 23 km tras. Délka parku je vzdušnou čarou asi 3km.

Před polednem jsme se ocitli u vodní plochy u zámku. Byl to překvapující pohled.

V blízkosti zámku jsme u stánku s rychlým občerstvením poobědvali a vydali se na zpáteční cestu. Někteří se vydali také do botanické zahrady s na rozhlednu.

Krása a čerstvý vzduch v parku nás zcela naplnil. Pohyb v nenáročném terénu byl velmi příjemný. Sotva jsme dorazili k autům spustil se déšť. Chápeme, že ho příroda potřebuje a my jsme vlastně ani nezsmokli.

Po příjezdu do hotelu pomalu chystáme potřebné věci na závěrečné setkání u ohně. Opékáme buřty a zpíváme. Bohužel tentokrát déšť nás odtud vyhnal a tak ve zpěvu pokračujeme u stolu pod stanem.

Oheň a voda jsou protiklady, ale ty se za určitých okolností spojují. Vždyť sama voda - H₂O je sloučenina dvou plynů, které velice souvisí s hořením. Opět téma na zamýšlení – jak spojením protikladů

vytvořit novou skutečnost. To se týká i spojení protikladných povah a dalších věcí. Jak se říká protiklady se doplňují. Není to myšlenka do všech vztahů? Rodinných, pracovních, přátelských i farních?

Obdivujeme klidnou vodní hladinu řeky v níž se zrcadlí zapadající slunce a toužíme

po podobném stavu naší duše i mezilidských vztahů. Touha je předpokladem uskutečnění. ...

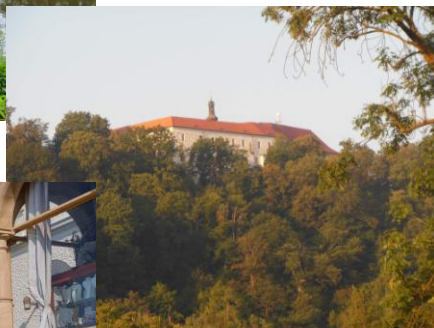
Po večerním posezení se odebíráme do svých pokojů k vyspání se o poslední noci zde v Choceradech. Název obce znamená „dům radosti“ snad jsme ji tu zakusili. **V sobotu** se pak zastavujeme v Táboře a loučíme se při obědě. Díky za společenství!

A nakonec ještě několik dosud neuveřejněných fotografií.

Na procházce kolem řeky Sázavy

Zámek nad Chcerady
(v majetku armády)

Na Konopišti

Sázavský klášter

Průhonický park